

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רת"ק 14-09-3087 גויכמן נ' ברקה בר ואירועים בע"מ

תיק חיצוני:

בפני כב' השופטת יעל רז-לוי

יונתן גויכמן

המבקש

נגד

ברקה בר ואירועים בע"מ

המשיבה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתביעות קטנות בבאר-שבע (ת"ק 14-03-61820) שניתן ביום 10.8.2014 מפי כב' השופטת רחלי טיקטין עדולם

החלטה

הרקע וטענות הצדדים

1. המשיבה הינה בעלים של מועדון אירועים בבאר שבע בשם "ברקה" (להלן: "המועדון") ושל בר הנמצא בסמוך אליו.

המבקש הגיש תביעה בבית המשפט לתביעות קטנות בטענה, כי המשיבה שלחה אל הטלפון הנייד שלו 29 מסרונים, המכילים חומר פרסומי על אירועים שאמורים להתקיים במועדון, וכי מסרונים אלו נשלחו אליו בניגוד לחוק התקשורת (בזק ושידורים) התשמ"ב-1982 (להלן: "חוק התקשורת"). המבקש הדגיש כי משלוח המסרונים היה על אף שהמבקש שלח אל המשיבה הודעות סירוב לקבלתן, כאשר חרף הודעת הסירוב שנשלחו ולמרות חובת המשיבה על פי דין, הרי מספר הטלפון שלו לא הוסר מרשימת התפוצה והוא המשיך לקבל מסרונים, זאת כאשר מעולם לא מסר את מספר הטלפון שלו בהסכמה שזה יכנס לרשימת התפוצה.

מכאן תבע המבקש מן המשיב פיצוי בסך 1,000 ₪ בגין כל מסרון שנשלח אליו בסך של 29,000 ₪ בגין 29 המסרונים.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רת"ק 14-09-3087 גויכמן נ' ברקה בר וארועים בע"מ

תיק חיצוני:

2. המשיבה ציינה בכתב הגנתה, כי מאגר מספרי הטלפון אליהם היא שולחת הודעות מורכב מאנשים אשר הסכימו להיכלל ברשימה זו כאשר הוא מורכב מלקוחותיה הקבועים או כאלו המעוניינים להימנות עם לקוחותיה של המשיבה. לטענתה, ככל הנראה אף המבקש הסכים להיכלל ברשימה זו מאחר ולמיטב ידיעתה שימש כצלם שעבד בתעשיית הלילה והיה מצלם אף במועדון.

עוד נטען, כי עקב טעות אנוש נשמטה בקשתו של המבקש להסיר את מספרו ממאגר הנתבעת וכי בשל אותה טעות מספרו לא הוסר. כמו כן, הדגישה המשיבה, כי המבקש לא פנה אליה שוב בבקשה להסיר את מספרו מרשימת התפוצה, כאשר הוא הכיר חלק מעובדי המועדון ויכול היה לעשות זאת בקלות ומכאן שלא הוטרד כטענתו מן המסרונים, אלא העדיף "לאגור" את ההודעות לשם הגשת תביעה לפיצוי.

3. בית המשפט קמא פסק, כי ככלל על המשיבה מוטל להוכיח שקיבלה אישור למשלוח דבר פרסומת. עם זאת, במקרה זה הנטל עובר למבקש להוכיח כי לא אישר את קבלת המסרונים, וזאת לאחר שהתברר שהמבקש בילה במשך שנים במועדון של המשיבה וקיבל באותה התקופה אף מסרונים ששירתו אותו בזמנו, שכן הוא אף עבד תקופה מסוימת כצלם במועדון. בית המשפט ציין, כי האמור הינו אף לאור כך שעל פי העדויות הוכח שהמשיבה אינה מכניסה סתם אנשים למאגר הטלפוני שלה.

עוד ציין בית המשפט וזאת למעלה מן הצורך, כי העובדה שבמשך שנים המבקש קיבל מסרונים ולא הביע כל סירוב לכך, מהווה הסכמה מצדו לקבלת המסרונים ומכאן שאף אם לא אישר את הצטרפותו לרשימת התפוצה של המשיבה, עצם שתיקתו מהווה הסכמה, ולחילופין המבקש מושתק מלטעון כי לא נתן את הסכמתו.

מכאן עבר בית המשפט לדון במסרונים אשר בגינם הוגשה התביעה, מסרונים אשר לא היה חולק כי נשלחו אל המבקש לאחר שהוא הביע את סירובו לכך, ועל כן מסרונים אלו נשלחו בניגוד לחוק. מכאן פנה בית המשפט לבחון את שאלת גובה הפיצוי המגיע למבקש בשל משלוח אותם מסרונים בניגוד לדין.

ביחס למסרונים אלו מצא בית המשפט, וזאת לאחר שסקר את הפסיקה ואת נסיבות המקרה, כי יש מקום לפצות את המבקש בסך של 300 ₪ בגין כל הפרה. בית המשפט בבואו לקבוע את סכום הפיצוי ציין, כי נסיבות מקרה זה אינן הנסיבות השכיחות בתביעות מסוג זה בשל העובדה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רת"ק 14-09-3087 גויכמן נ' ברקה בר וארועים בע"מ

תיק חיצוני:

שהתקיימו יחסים קרובים בין המבקש למשיבה; כי התמונה שהציג המבקש בכתב התביעה הייתה חסרה ולא מדויקת ואף הוצגה בחוסר תום לב; כי המבקש שלח רק שתי הודעות סירוב ולא חשב לפנות אל המשיבה אלא בחר להגיש תביעה; כי נראה שהמשיבה מודעת להוראות החוק ואינה נוהגת להטריד אנשים סתם במשלוח דברי פרסומת; כי מיד לאחר קבלת התביעה הסירה המשיבה את שמו של המבקש מרשימת התפוצה; וכי חוסר תום לבו של המבקש התבטאו אף בפעולות הרפות שנקט להסרתו מרשימת התפוצה, אשר הינן רפות בהתחשב ביחסים הקודמים עם משיבה, ובהסתרת פרטים מהותיים מבית המשפט.

באשר לטענת המבקש אשר הועלתה רק בדיון, כי במסרוני לא צוינו פרטי ההתקשרות עם המשיבה לצורך הסרתו, ציין בית המשפט שהמבקש ידע את פרטי ההתקשרות ואף הכיר לפחות חלק מעובדי המקום והטלפון של המועדון היה ידוע לו.

לאור כל האמור קבע בית המשפט כי הפיצוי בגין כל מסרון יעמוד על 300 ₪ ומכאן חייב את המשיבה לשלם למבקש סך של 8,400 ₪ (שהם 28X300).

על פסק דין זה הוגשה בקשת רשות הערעור שבפני.

4. לטענת המבקש שגה בית המשפט קמא בקביעותיו באשר לגובה הפיצוי. נטען, כי פסיקת 300 ₪ בלבד בגין כל מסרון מהווה תמריץ שלילי לתובעים, אין בה אלמנט של הרתעה והיא מובילה לכך שהפרת החוק הינה כלכלית, כאשר לא היה מקום לשלול מהמבקש את הוצאותיו.

המבקש יוצא חוצץ אף כנגד קביעת בית המשפט, כי המבקש אינו תם לב בשל כך שלא פירט על מהות היחסים בעבר בינו לבין המשיבה, בעוד שהמבקש תבע רק בגין אותם פרסומים שנשלחו אליו לאחר ששלח את הודעות הסירוב לקבלן.

עוד טען המבקש, כי שגה בית המשפט בכך שפירש את שתיקתו של המבקש לקבלת דבר הפרסומת במשך זמן רב כהסכמה, וכי מערכת היחסים הקודמת בינו לבין המשיבה אינה מצדיקה הפחתת אחריות. נטען כי שגה בית המשפט בכך שהטיל על הנמען (המבקש) "לרדוף" אחרי המשיבה לצורך הפסקת שליחת המסרונים, מקום בו המבקש הודיע על סירובו לקבלת המסרונים בדרך הקבועה בחוק, וכי שגה בית המשפט בכך שבחר שלא להחמיר עם המשיבה אף שזו המשיכה לשלוח את המסרונים לאחר הודעות הסירוב ולאחר הגשת התביעה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רת"ק 14-09-3087 גויכמן נ' ברקה בר וארועים בע"מ

תיק חיצוני:

דיון והכרעה

5. לאחר ששקלתי את טענות המבקש, עיינתי בכתבי הטענות, בפרוטוקול הדיון, ובפסק דינו של בית המשפט קמא, מצאתי כי יש לדחות את הבקשה, כאשר לא ראיתי מקום לקיים דיון במעמד הצדדים.
 6. תכליתו של בית המשפט לתביעות קטנות היא למנוע מן האזרח הפשוט את הקשיים הכרוכים בהגשת תביעה במסלולים המקובלים, על ידי הליך מהיר ולא יקר, וזאת בעוד שהגשת תביעה במסלולים הרגילים לעיתים אינה כדאית בשל סכום התביעה הנמוך אל מול עלות ניהול ההליך. בתי המשפט לתביעות קטנות נועדו אף למנוע את הצפתם של בתי המשפט בתביעות בסכומים קטנים על ידי ניהול ההליך בצורה מהירה ויעילה [רע"א 292/93 סרבוז נ' אופק בע"מ, פ"ד מח(3) 177, עמ' 191 (1994) וראו גם רע"א 5711/08 רשל פרטוק נ' סול טורג'מן בע"מ (17.9.09); רע"א 7711/06 המכללה המשותפת בע"מ נ' שרית מנדל(18.1.07)].
 7. מתכלית זו אף נובעת קביעתו של המחוקק כי ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתביעות קטנות יהיה ברשות (סעיף 64 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ב-1982). מכאן המשקל המשמעותי שיש ליתן להכרעת בית המשפט אשר בפניו נדון העניין. בשים לב לייחודו של ההליך כמתואר לעיל ואופן הדיון בבית המשפט לתביעות קטנות נקבע, כי בקשת רשות ערעור לא תתקבל כדבר שבשגרה, וכי רשות ערעור תינתן במשורה:
- "אמת המידה למתן רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט לתביעות קטנות היא מחמירה. הטעם לדבר הוא שמדובר בהליך שנועד להיות מהיר, יעיל וזול. בירור נוסף בערכאת הערעור ייקר את עלויות ההתדיינות ועלול לפגוע בתכליתו האמורה" [רע"א 6159/14 אברהם לבן נ' אלי שרקי (21.10.2014) ראו גם: רע"א 7220/13 עמיחי אלראי נ' אברהם גולדמן, יו"ר ארגון גמלאי אגד (10.12.2013)].**
8. בענייננו, לא מצאתי כי בקשה זו מצדיקה מתן רשות ערעור. פסק דינו של בית המשפט קמא מבוסס, מנומק ואף תואם את ההלכה כפי שהיא שבאה לידי ביטוי בפסיקותי האחרונות של בית המשפט העליון, ביחס לאופן פסיקת פיצוי בגין הפרה של האיסור בדבר שליחת דבר פרסומת.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רת"ק 14-09-3087 גויכמן נ' ברקה בר וארועים בע"מ

תיק חיצוני:

9. אין חולק, כי המשיבה שלחה למבקש מסרונים בניגוד לדין זאת אף לאחר שהמבקש שלח למשיבה הודעת סירוב, וכי המבקש תבע פיצוי בגין מסרונים אלו בלבד (ראה הפירוט והתאריכים המצוינים בכתב התביעה ובבקשה לתיקונו). עוד אין חולק, כי מסרונים אלו מהווים דבר פרסומת בהתאם לסעיף 30א לחוק התקשורת, ומכאן משלוחם לאחר שהמבקש הודיע על סירובו לקבלם, הינו משלוח דבר פרסומת בניגוד לדין. על כן, יש מקום לחייב את המשיבה בתשלום פיצוי למבקש בגין אותן הפרות.

עוד הובהר, כי המבקש קיבל מסרונים מסוג זה מאת המשיבה במשך שנים לאחר שהמבקש בילה במועדון של המשיבה ואף שימש שם כצלם, כאשר בכל אותם שנים לא נשלחה על ידו הודעת סירוב או בקשה להפסיק קבלת המסרונים, אשר נשלחה רק לאחר שהמבקש שינה מאורחות חייו ומאס בקבלת המסרונים.

10. טענות המבקש בבקשה זו מתמקדות ראשית בגובה הפיצוי אשר נפסק על ידי בית המשפט קמא. לדבריו הפיצוי שנפסק לו אינו משקף את הפיצוי הראוי ואינו מרתיע דיו. בהקשר זה טוען המבקש, כי לא היה מקום שבית המשפט יטיל עליו חובה לרדוף אחרי המשיבה על מנת להפסיק את משלוח ההודעות; כי לא ניתן היה לראות את שתיקתו לקבל את דברי הפרסום כהסכמה; כי לא היה מקום שבית המשפט יתייחס לאי אזכורה של התקופה הקודמת על ידי המבקש כחוסר תום לב מצדו, וכי ראוי היה להחמיר עם המשיבה לאור ההפרות הרבות שלה בעבר.

11. בחינת טענות המבקש לאור קביעותיו העובדתיות של בית המשפט קמא, ולאור הוראות הדין ופסיקת בית העליון מובילה למסקנה, כי אין עילה להתערב בגובה הפיצוי שנפסק על ידי בית המשפט קמא, פיצוי אשר נקבע בשים לב למכלול נסיבות העניין.

לאחרונה ניתנו שני פסקי דין בבית המשפט העליון, אשר התייחסו לסוגיה של פסיקת פיצוי לדוגמה ללא הוכחת נזק, בגין הפרות של חוק התקשורת על ידי משלוח דבר פרסום אסור: רע"א 2904/14 זיו גלסברג נ' קלאב רמון בע"מ (27.7.2014) (להלן: "עניין גלסברג") ורע"א 1954/14 אילן חזני נ' שמעון הנגבי (סיתונית מועדון דאיה ורחיפה במצנחים) (4.8.2014) (להלן: "עניין חזני").

בשני פסקי הדין קבע בית המשפט העליון, כי נקודת המוצא לקביעת גובה הפיצוי לדוגמה הינה 1,000 ₪ כמצוין בחוק התקשורת, תוך שהובהר כי מדובר בנקודת מוצא שהינה תקרת הפיצוי - בבחינת הרף עליון, ממנה ניתן להפחית במקרים המתאימים:

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רת"ק 14-09-3087 גויכמן נ' ברקה בר וארועים בע"מ

תיק חיצוני:

"אין משמעות הדבר שכל אימת שפלוני יפר את סעיף 30א, ייפסק פיצוי לדוגמה בשיעור המרבי הנקוב בחוק, ויש להביא בחשבון את מכלול הנסיבות, לרבות השיקולים המנויים בסעיף 30א(י)(3) לחוק" (ענין גלסברג, שם בפיסקה יב).

אף בעניין חזני אשר ניתן מאוחר על ידי בית המשפט העליון ציין כב' הש' פוגלמן כי: **"להשקפתי, בבואו לקבוע את סכום הפיצוי מכוח סעיף 30א(י) לחוק, שומה על בית המשפט לשים לנגד עיניו את השיקולים המנויים בחוק שמטרתם להשיג את תכליותיו האמורות (אכיפה, הרתעה ועידוד הגשת תובענות יעילות), מצד אחד; ולוודא שהפיצוי לא יהיה מעבר לדרש לצורך השגתו, מצד שני"** (פיסקה 10 לפסק הדין).

מן האמור עולה כי ככלל אין בית המשפט מחויב לפסוק את סכום הפיצוי המרבי הקבוע בחוק, אלא עליו לשקול בכל מקרה ומקרה, את מכלול נסיבות העניין, ועל פי כל אלו לקבוע את סכום הפיצוי הראויות בנסיבות שלפניו.

12. במקרה דנן, בית המשפט בחן את התנהלות המבקש והמשיבה כפי שהיה מחויב לעשות וזאת על מנת לקבוע את גובה הפיצוי הראוי, על רקע השיעור המרבי של הפיצוי שנקבע בחוק, ולאור תכליות החוק תוך שעליו לוודא שהפיצוי לא יהיה מעבר לזה הדרוש להשגתו.

13. נראה כי, צדק בית משפט קמא כאשר ציין שתיק זה מתייחד בכך שנסיבות מקרה זה אינו הנסיבות השכיחות בתביעות מסוג זה. האמור הינו בשים לעובדה שאין המדובר במשלוח דבר פרסומת לתיבת הדואר של פלוני, ללא שהיה לו כל קשר קודם עם השולח וללא שנתן הסכמתו מעולם למשלוח דבר פרסומת אליו מאותו שולח, כפי שהיה למשל בעניין גלסברג.

14. המבקש היה במשך שנים לקוח של המשיבה, בילה במועדון השייך לה ואף אישר במסגרת עדותו בבית המשפט, כי עבד באותו מועדון במסגרת ניהול בלוג ותקופה מסוימת צילם במועדון כצלם פרטי. לאור האמור ועל פי מכלול העדויות קבע בית המשפט, כי המסרונים שנשלחו למבקש במשך זמן רב - בתקופה שטרם משלוח הודעות הסירוב - היו בהסכמתו ואף שירתו אותו לצרכיו הוא במשך שנים.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רת"ק 14-09-3087 גויכמן נ' ברקה בר וארועים בע"מ

תיק חיצוני:

נזכיר מושכלות ראשוניים, כי כאשר מדובר בקביעות עובדתיות שקבע בית המשפט על סמך התרשמותו מן הצדדים, הרי ערכאת הערעור לא תיטה להתערב בהן [ראו: רע"א 2366/13 דוד פור חביבולה נ' המוסד לביטוח לאומי (14.07.2013)].

נראה כי קיימות שתי נקודות זמן רלוונטיות בבחינת משלוח הודעות פרסומת, האחת לפני קבלת הודעות הסירוב והשנייה לאחריה כאשר ביחס לתקופה שלפני משלוח הודעת הסירוב לא תבע המבקש פיצוי. עם זאת בשונה מעניין גלסברג למשל, שם משלוח ההודעות מלכתחילה היה ללא הסכמה ומכאן נדרשת השתתפות פיצוי משמעותי להגשמת תכליות החוק, הרי בענייננו נקבע על ידי בית המשפט כי משלוח ההודעות מלכתחילה היה בהסכמת המבקש.

15. בהינתן האמור, הרי אותה מטרה חינוכית הרתעתית ואכיפתית - בלימת תופעת משלוח דברי פרסום, בין במסרונים במכשיר הנייד ובין באמצעות דואר אלקטרוני ללא כל רשות (מה שמכונה "דואר זבל" spam) - אשר עמדה לנגד עיני המחוקק כאשר קבע פיצוי לדוגמה ללא הוכחת נזק, מתקיימת בעוצמה נמוכה יותר בנסיבות המקרה דנן; מקום בו קבע בית המשפט כי משלוח ההודעות מלכתחילה היה בהסכמת המבקש; וכי כישלונה של המשיבה, כישלון בו הודתה מלכתחילה, היה בכך שלא הפסיקה במשלוח המסרונים למרות הודעות הסירוב שנשלחו לה. דבר זה מצדיק את חיובה בתשלום פיצוי לדוגמה ללא הוכחת נזק למבקש, אך לא בשיעור המירבי או בשיעור קרוב לו.

16. ביחס לקביעות הנוגעות לתום ליבו של המבקש בהליך, הרי בית המשפט קמא התרשם, וזאת לאחר ששמע את עדות המבקש עצמו, כי המבקש לא הציג בפני בית המשפט את התמונה המלאה בכתב התביעה ולא ציין כלל את כל הרקע הקודם בקשר שלו עם המשיבה, ובכך היה חוסר תום לב.

נראה כי יש ממש בדברי בית המשפט, כי העדר כל אזכור לעובדה שהמבקש נהג לבלות במקום שנים ואף לעבוד שם (דבר המסביר את האופן בו הגיע מספר מכשיר הטלפון הנייד שלו לרשימת התפוצה של המשיבה), לא אפשר לבית המשפט להבין את הרקע לשליחת המסרונים מלכתחילה, דבר שיש אף בו כדי להשליך על גובה הפיצוי שיפסק, אם כי לא בו העיקר. על כן לא מצאתי כל פגם בקביעות בית המשפט בעניין זה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רת"ק 14-09-3087 גויכמן נ' ברקה בר וארועים בע"מ

תיק חיצוני:

מנגד מבחינת התנהגותה של המשיבה ניתן לזקוף לטובתה את העובדה שתוכן הפרסום אינו פוגעני, כי היא הפסיקה בשליחת ההודעות לאחר שעמדה על טעותה, וכי הוכח שהמשיבה אינה מכניסה למאגר ההפצה שלה באופן סתמי מספרי טלפון ועל כן נקבע שמספר המכשיר הטלפון הנייד של המבקש נמסר ככול הנראה על ידו.

17. אכן התובענה שעמדה בפני בית המשפט לתביעות קטנות, נוגעת לאותם מסרונים שנשלחו לאחר שהמבקש שלח הודעת סירוב ועל כן המשך משלוחם היה תוך הפרת החוק ומכאן זכאותו של המבקש לפיצוי, ללא כל קשר לשאלה אם הסכים מלכתחילה למשלוח אותם מסרונים. עם זאת, בבואנו לשקול מהו הפיצוי הראוי, אין פסול בבחינת הנסיבות בהן החל משלוח המסרונים למבקש (בתקופה שקדמה לתקופה נשוא התביעה).

18. אין בידי אף לקבל את טענת המבקש, כי פיצוי מסוג זה יוצר תמריץ שלילי למפר ואין בו אלמנט הרתעתי. גובה הפיצוי נגזר מחומרת ההפרה ונסיבותיה, כאשר במקרה זה התרשם בית המשפט שתחילת המעשים - משלוח ההודעות, הייתה בהסכמת המשיב, וכי ההפרה, אשר אין חולק שהתקיימה ועליה זכאי המבקש לפיצוי, אינה זועקת בחומרתה.

19. באשר לטענות המבקש, כי בית המשפט קבע שהמבקש היה יכול בקלות יחסית לבקש טלפונית מאחד מעובדי המשיבה להפסיק את שליחת ההודעות, הרי אכן לא היה מקום להטיל חובה מסוג זה על המבקש, אשר אינו חייב "לרדוף" אחרי המשיבה על מנת שזו תסיר אותו מרשימת התפוצה ודי היה במשלוח הודעת הסירוב, כאשר כבר נפסק כי לא מוטלת על הנמען כל חובה להקטין את נזקו. מכאן יש ממש בטענת המבקש, כי לא היה מקום לשקול עניין לחובתו.

עם זאת והגם שלא היה מקום שבית המשפט יטיל חובה כזו על המבקש, הרי גם בהתעלם משיקול זה, בהינתן מכלול נסיבות העניין כפי שפורטו לעיל, איני סבורה כי גובה הפיצוי שנפסק על ידי בית המשפט קמא נמוך, ודאי שלא במידה כזו המצדיקה את התערבות ערכאת הערעור.

במקרה דנן, קיימים מספר עניינים המייחדים אותו, המורים, כשלעצמם, כי גובה הפיצוי עליו החליט בית המשפט קמא הינו סביר. כך העובדה שהוכח שהמבקשת אינה נוהגת להכניס אנשים לרשימת התפוצה ללא הסכמתם ומכאן הצורך החינוכי אינו מצוי ברף העליון של המנעד; העובדה כי המשך משלוח ההודעות נבע מטעות אנוש באי טיפול בבקשת ההסרה; הנסיבות בהן הגיע מספר מכשיר הטלפון הנייד של המבקש למאגר התפוצה של המשיבה; והוראתם של אותם מסרונים בכך שהמבקש היה מעוניין בקבלתם והם שירתו אותו לצרכיו.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רת"ק 14-09-3087 גויכמן נ' ברכה בר וארועים בע"מ

תיק חיצוני:

20. על רקע מכלול השיקולים והנסיבות דלעיל, הרי סכום הפיצוי לכל הפרה ואף הסכום הכולל של הפיצוי שפסק בית המשפט לטובת המבקש, הינו סביר ומידתי ומשקף את תכליות החוק.

אף לעניין אי פסיקת ההוצאות, הרי שבית המשפט העליון ציין בעניין גלסברג כי יש לבחון את סך הפיצוי וההוצאות כמכלול אחד שכן: **"סכום שכר הטרחה וההוצאות שייפסק בתביעה כזו קשור קשר הדוק בסכום שייפסק כפיצוי בגין ההפרות"** (שם, פסקה 10), כאשר מצאתי שהסכום הכולל שנפסק הולם את נסיבות העניין, כמבואר לעיל.

21. לאור כל המקובץ, מצאתי כי יש לדחות את הבקשה.

בנסיבות העניין ומשלא התבקשה תגובת המשיבה, אין צו להוצאות.

העירבון על פירותיו יושב למבקש.

ניתנה היום, כ"ז חשוון תשע"ה, 20 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.

יעל רז-לוי, שופטת